

UČITELJSKI TOVARIŠ

Glasilo avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva

Vse spise, v oceno poslane knjige itd. je pošiljati samo na naslov:

Uredništvo Učiteljskega Tovariša
v Idriji.

Rokopisov ne vračamo.

Vse pošiljatve je pošiljati franko.

Učiteljski Tovariš izhaja vsak petek popoldne. Ako je ta dan praznik, izide list dan pozneje.
Vse leto velja . . . 10— K
pol leta 5— " " "
četrt leta 2-50 " "
posamezne številke po 20 h.

Za reklamne notice, pojasnila, poslana, razpise služb je plačati po 20 h za petit-vrsto. Priloge poleg poštnine 15 K.

Za oznanila je plačati od enostolpne petit-vrste, če se tiska enkrat . . . 14 h
" " " dvakrat . . . 12 " "
" " " trikrat . . . 10 " "
za nadaljna uvrščenja od petit-vrste po 8 h.
Oznanila sprejema Učiteljska tiskarna (telefon št. 118).

Naročnino, reklamacije, to je vse administrativne stvari je pošiljati samo na naslov:

Upravništvo Učiteljskega Tovariša
v Ljubljani.

Poštna hranilnica št. 53.160.

Reklamacije so proste poštnine.

Kongres slovanskega učiteljstva v Krakovem.

Kongres slovanskega učiteljstva se vrši letos v dneh od 10. do 14. avgusta v Krakovem.

Določen je v glavnem ta-le vzpored: Dne 10. avgusta bo odborova seja „Zveze slovanskega učiteljstva v Avstriji.“

V četrtek, dne 11. avgusta: Zborovanje „Zveze slovanskega učiteljstva v Avstriji“ s tem-le dnevnim redom: 1. Pozdrav predsednika; 2. poročilo odbora; 3. poročilo o delovanju odbora v l. 1908.—1910.; 4. blagajnikovo poročilo; 5. referat o Zvezinem delovanju v javnosti in med učiteljstvom; 6. službena pragmatika in disciplinarni red za učitelje ljudskih šol; 7. predlogi odborovi: a) izprememba pravil; b) prispevki učiteljskih organizacij; c) vseučiliški kurzi učiteljski; d) učiteljski izleti; e) učenje slovanskih jezikov; f) učiteljska zavetišča in sanatoriji; g) slovanska inseracijska pisarna; h) znižanje vožnje učiteljstvu po železnicah; 9. volitev novega Zveznega odbora za l. 1910.—1912. Zvečer banket na čast slovanskim gostom.

V petek, dne 12. avgusta: Slavnostna seja slovanskega učiteljstva z vseh avstrijskih pokrajin s tem-le dnevnim redom: 1. Govor predsednikov; 2. volitev častnih predsednikov; 3. volitev zapisničarjev; 4. govori delegatov in odposlancev; 5. sprejetje načrta o učiteljski službeni pragmatiki; 6. referati o avstrijski ljudski šoli — kakšna je sedaj in kakšna bi morala biti. Popoldne slavnostni banket. Zvečer slavnostna predstava v mestnem in ljudskem gledališču na čast slovanskim gostom.

V soboto, dne 13. avgusta, ogledovanje Krakova in okolice.

V nedeljo, dne 14. avgusta, izlet k Morskemu Oku v Tatere.

Pes za plotom.

To ni več boj, to je mesarsko klanje!

Najvišje, kar dviga človeka in njega avtoriteto nad živalska bitja, je razum in čuvstvo, ki ga navajata do preudarka in treznosti, da štiti pravice poedinca in družbe zaradi običajnih človeških pravic, ki jih je dalo celokupno človeštvo s priznanjem posamezniku kot človeku.

Toda tudi človek nima dandanes več svojih človeških pravic pod močjo nasilja in pod patronanco kranjske deželne vlade, ker slepo se je napovedal pogin eksistenci vsakogar, ki ne bi bil voljan vdati se njihovim premoči.

Smrt in pogin eksistenci! — Ubijmo ga! — Tako političko načelo je izdal „Slovenec“. Pod tem praporom naj se razvija politički boj in naj pridobiva klerikalizem tal v kranjski deželi, da bo propaganda deželne vlade bolj uspevala in da se v jasni luči solnčnega dneva pokaže nepristranost klerikalne deželne vlade. Sedaj ga ubijmo, ko imamo moč! Saj je samo pes za plotom!

Nam je prav! — Tudi v tem oziru nimamo niti najmanjše pripomnje, ako pomisli-

mo, kam privede to početje slovenski narod! — Kako je vplivala demoralizacija višjih krogov na ljudstvo v Franciji in kam ga je privedla — to vam pove vsaka zgodovina, četudi je pristransko prikrojena, ker ohranila si je le največji blagor človeštva — dobro moralo.

Toda s tem, da si človek, še ne impounejš našemu klerikalcu, ker človeške pravice pridobiš pri njem šele tedaj, če si — strasten klerikalec, uskok!

Najjasneje se je sedaj pokazala politička strast in fanatizem kranjskega klerikalizma, ki je v svojem opojnem stanju pozabil celo na pravila dostojnosti, pozabil na prirodna prava človeka in je pijan svojih nepričakovanih zmag spačil celo načelo in moralo sv. vere, da jih po zgornjem geslu tembolj uporablja v svoj gnusni namen.

„Ubijmo vsakogar, ki ni z nami!“ To je sveto načelo krščanskih bojevnikov, ki potemtakem strogo živijo po naukih — krščanske morale. Demoralizovani sami demoralizujejo slovansko ljudstvo, da zamore vsak čut pravičnosti in njem in ga privajajo do najhujših podivjanosti.

Učiteljstvo! — Zaman je ves tvoj trud v šoli, da poučuješ mladino po zakonih „versko-nravno“, ko ti je pa klerikalci demoralizujejo in ji vcepiljajo nauke protikršćanske morale! Zaman je ves trud, da očistiš narod vse gnilobe, ko ga pa okužuje klerikalizem z najnevarnejšimi bakterijami, ki razjedajo njega narodno telo. Ves tvoj trud, vse tvoje prizadevanje je zaman, ker uničijo ti eksistenco, ubijejo te, če le prst dvigneš v prid naroda. Z najpodlejšimi sredstvi te ubijejo in ti vzamejo še ta eksistenčni minimum, ki ti je dan za ohranitev tvojega življenja. V Dobrepoljah brusijo nože, da te zakoljejo — saj si le učitelj — pes za plotom, kakor govori brzojavka Jaklič-Krek-Hočevar!

Njih „humanitarno“ srce navdaja strup sovraštva in oznanjevalci naukov Krista so se izpremenili v farizeje, ki bodo kmalu pričeli kričati: „Kričaj ga, ker on je učitelj slovanskega naroda!“ — Duhovnik Krek že kriči: „Pes za plotom!“

In uresničuje se rek starega poganstva: „Kogar so črtili bogovi, so ga storili za učitelja!“ — Naš duhovnik Krek je slabši od starih poganov in starih bogov: on napravlja tistega, ki ga črti, za — psa!

V svoji podivjanosti so zavrgli tudi vse, kar štiti človeku njega človeško avtoriteto. Družabna pravila izpreminjajo v najstrastnejša pravila — denunciantstva.

V pričo nadzornika laže puhloglavi, domišljivi in hinavski uskok o anarhistih! — Pietete ne poznajo: učitelj nima prostora, kamor bi položil mrtvo svoje dete na mrtvaški oder! Učitelj gre obiskat bolno dete, katehet ga denuncira, da zanemarja šolo! Učitelj jim je stvor, ki najsluži edino njihovim namenom. Učitelja tirajo z najzlobnejše izmišljenimi, podlimi ovadbami v disciplinarno

preiskavo, samo da bine mogel priti pri kompetenci v poštev! Sirovost jim je vodstvo, pogin učitelja smoter. Jaklič, Krek in Hočevar — državni poslanci; ponos Slomškove Zveze! — oficijalno razglašjo, da je učitelj — pes! Deželni predsednik jim prikimava z uhoglavico!

Slovenski narod! Gorje ti, če se boš razvijal npravno v tem smislu, ker zgodovina — učiteljica narodnega življenja — nam jasno govori, da so propadli že številnejši narodi od našega ravno zaradi demoralizacije.

Učiteljstvo, ne zri v svoj pogin in ne glej slepovpropast, zastavi vse moči, da ne prepoji strup še zadnje žilice narodnega življenja in izkušaj izčistiti že zastrupljeno kri!

Preganjan je bil že marsikdo in mnogo imamo že narodnih mučencikov zaradi klerikalnega nasilja, preganjanje in mučeništvo ne straši njega, ki v resnici ljubi svoj narod in svoj stan. **V zgleđ naj nam bodo učiteljski mučeniški, ki so ostali zvesti svojim, narodu koristnim načelom, akoprav so jih klerikalci izkušali ubiti.**

V zgleđ naj vam bo pesnik, ki so mu klerikalci grenili kupo življenja, ga kruto preganjali, a je ostal zvest svojim načelom in je zaklical poštemu svetu. „Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi.“ In še krepkeje je zaklical vsem stanovom: „Dolžan ni samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storil dolžan!“

Učiti moralo in navajati ljudstvo k npravopravemu življenju, to je že učiteljeva stanovska dolžnost, torej je njega dolžnost tudi, da štiti ljudstvo pred vplivom njih, ki ga izkušajo demoralizovati.

Napočila je doba, ko se je izdalo načelo poboja učiteljstva, poboja vsakogar, ki bi delal v prid naroda. To je javno in brez sramu razglasil tajnik Slomškove Zveze, nadučitelj Štrukelj, dne 15. maja t. l. na Robu pri Vel. Laščah!

Učiteljstvo! — Tudi tebi je napovedan taisti žalostni konec, ako ne boš z njimi demoralizovalo mladine, ako ne boš z njimi tiran svojega naroda, dokler se sam ne ugonobi in ne izgine iz vrste kulturnih narodov.

Padle so že žrtve v vrstah učiteljstva. Udari ga, ubij ga, saj je le pes za plotom! To nasilje — tako meni klerikalizem — bo preplašilo učiteljstvo v boju za pravično stvar. Mogočno je zadonel glas usmiljenja: Ubijmo jih! Kaj je treba psu regulacije plač!

Gnus njih sredstev nam kaže njih značaj in posmehujejo in norčujejo se vsekakršni zahtevi človeštva — po človeških pravicah! In to jih karakterizuje, ker ni vse smešno, kar se komu smešno zdi, in kakega človeka značaj se spozna ravno po tem, čemur se on posmehuje!

Za kranjsko učiteljstvo je nastopila doba težkih preizkušenj! Sedaj se pokaže, kdo je značaj, ker ne gre samo zato, da ohranite sebe, temveč da ohranite ljudstvo in odločno nastopite protidemoralizatorjem našega naroda!

Iz tožnega Korotana nam piše tovariš „Vsi na krov, da nam ohranite narod čist, da iztrebite iz njega pogubonosno moralo, ki je nevarna njega obstoju! Ne bojte se tiranove roke in vedno naj vam bo pred očmi narod. Če pustite na ta način demoralizovati naše ljudstvo, smo izgubljeni tudi mi, ker prej se zanesle slaba nego dobra stvar čez koroško mejo. S tem pa, da bi zanesli strastno, fanatično, političko načelo klerikalizma tudi med naše slovansko ljudstvo na Koroškem, bi podali sami bojno kopje našemu narodnemu nasprotniku v roke — in uničil bi nas na podlagi demoralizacije našega ljudstva popolnoma. Skrčila bi se meja Slovenije, in klerikalni zločinci bi nas pahnili v žrelo Germana! Vaš boj proti klerikalizmu je boj za moralo slovanskega naroda in postaja z ozirom na demoralizacijo boj narodovega obstanka. Boljšati se je pričelo stališče Slovencev z ozirom na njega kulturno in gospodarsko stran, a preti mu nevarnost po demoralizaciji!“

Ne kličem vam z načelom klerikalizma: „Ubijmo do zadnjega političke nasprotnike!“ Rečem pa: Razjasnjajte ljudstvu, kaj preti slovanskemu narodu, če se botako pogrezal v politički strasti, in širite med njim prosveto, ki ga dvigne tudi v moralnem oziru!

Na ta način ubije oni, ki napoveduje smrt nam in hoče ubiti naš narod, s svojo političko strastjo, ki ga privaja do najnižje točke morale — samega sebe!

Na delo, bratje! Podleži, slabiči, ovaduhi — stran od nas! Mi vsi pa na delo! Pogumno, neustrašeno, neumorno! Če nam vzamejo tudi to uboštvo — čast nam ostanee! V njihovih očeh smo psi za plotom, anarhisti, žival, ki se naj zakolje! Deželnemu predsedniku se niti ne sanja, da je njegova dolžnost štiti pravico in resnico. Brezstidno jo pomaga tlačiti v blato, da ohrani — sebe! Bodi! Ko davno več Schwarza, Kreka, Jakliča, Hočevarja in drugih pasjih prijateljev ne bo — ostanejo njih dejanja zapisana v žalostni naši kulturni zgodovini — stalo bo v neoskrnjeni svoji časti slovansko učiteljstvo, boreč se za pravico in prosveto svojega ljudstva!

Zakaj gospodje so pozabili, da lačen pes tudi ugrizne!

Duhovščina in učiteljske plače.

Nekdo nam je poslal 23. štev. „Sloge“ z dne 10. t. m. Pregledali smo list in smo se — začudili: duhovnik piše za regulacijo učiteljskih plač! Ta duhovnik je F. S. Šegula, župnik pri Sv. Roku ob Sotli, ki se je pod svoj članek z gorenjim naslovom podpisal s polnim imenom.

Vendar niso vsi duhovniki taki, kakršen je duhovnik in profesor teologije dr. Krek, ki govori v svoji brzojavki z Dunaja o — psu za plotom in gradi most za osle, torej govori in dela tako, kakor je po njegovem okusu najdostojnejše za duhovnika in profesorja teologije, ki hoče biti vrhutega še demokrat!

Župnik Šegula piše doslovno: „Straža“ omogočujejo izvečine duhovniki z naročnino, in ker se tiska v tiskarui sv. Cirila, moglo bi nastati v javnosti mnenje, da se vsi duhovniki strinjajo s perfidno gonjo „Straže“ zoper ureditev učiteljskih plač na Štajerskem. Ker bi bilo tako mnenje krivo, se mu mora v prilogo ugleda štajerske duhovščine ter zavoljo miru, sloge in dobrega sosedstva z učitelji oporekati.

Iz predloženih mi načrtov razvidim, da se gre v prvi vrsti za izboljšanje plač provizoričnih, torej mladih gg. učiteljev, recimo učiteljev-začetnikov. Znano je, v kako revnem položaju so ravno oni, ki tvorijo najmanj dve tretjini učiteljsva. Z borimi krajecarji, ki jih doslej dobivajo, kaj naj storijo z njimi? ... plačajo naj dolgove iz dijaških let? ... si kupijo boljše obleke? ... knjige? ... hrano?

Za vse ne zadošča in zato stradajo ravno mladi ljudje, hirajo in trpijo, ki bi naj z mladeniškim ognjem se poprijeli svojega poklica. Z dosedanjo plačo jim je človeka dostojno življenje nemogoče in le o njih veliki moralni moči in moški vzgoji priča, da ne segajo po — zločinu. Za te odgojitelje najmanjše šolske dece se torej mora nekaj storiti. V prvi vrsti čutijo to vsi starejši stanovski tovariši (naj se „Straža“ v tej zadevi ne sklicuje na svoje somišljenike med učiteljsvom!) Kdor torej ugovarja nameravani reviziji učiteljskih plač, bije v obraz vsemu učiteljsvu.

Za revnejše se gre torej v prvi vrsti. Da bi mimogrede tudi višji za se radi kaj ujeli, to ni noben vzrok zabraniti celega predloga, saj so zato posvetovanja v zbornici, da se pri krajsjajo nepotrebnimi pogankji. Zato tudi ovrnanje zboljšanja plač učiteljev pomeni vsak dan zločin na učiteljih-začetnikih, zločin na njih zdravju, zločin na njih ugledu, zločin na njih znanstvenem napredku in v posledicah na celi narodni šoli.

V tem smislu se obračam do Vas, dvanaest slovenskih poslancev „Kmečke zveze“ v štajerskem deželnem zboru! Če hočete ali morate v deželnem zboru obstruirati, pristo Vam; zato ste odgovorni samo svojim volilcem. Kajpada je treba obstrukcijo tudi motivirati — ali ni Vam dovoljeno pri tem zlorabljati proti učiteljem duhovniškega ugleda, katerega Vi niste sezidali, saj imate drugod gradiva dovolj!

Če je pa res, kar se govori, da je vse te gonje kriv le eden izmed Vas, pa ostali kot možje tudi javno priznajte; naj potem javnost sodi enega, ne pa Vas vseh in z Vami kot izvoljenci vseh vaših volilcev!

To so besede, ki jih pač redkokdaj slišimo iz duhovniških vrst. Sicer pa dvomimo, da bi dobile odmev med štajerskimi klerikalci, zakaj klerikalci so si povsod enaki, povsod in vedno so sovražniki učiteljsva in prosvete!

Naš denarni zavod

Geslo: Kar plodonosno naložim, v pomoč le sebi podarim.

Hranilnica in posojilnica Učiteljskega konvikta v Ljubljani, registrirana zadruga z omejenim jamstvom.

Promet do konca maja K 139.969-11.

Naznanilo. Kdor želi od zadruga kakih informacij, naj za odgovor priloži 20 h v poštinih znakah. Na prošnje brez vpošiljatve navedenih znamk se ne odgovarja.

Uradne ure: Vsak četrtek od 1/2, 2.—1/2, 3. popoldne in vsako soboto od 6.—7. zvečer.

Glas iz Istre.

Srednjih šol nimamo Slovenci v Istri, zato tudi ni slovenskega srednješolskega učiteljsva. Do letos smo imeli v Kopru oddelek slov. učiteljsva, a srečno se je rešilo tega gnezda in se preselilo v Gorico. To je mogoče edina vesela vest, ki jo morem poročati. Do letos je bilo v Kopru nekoliko slov. profesorjev, a priznati moram, da so se ti jako malo brigali za ljudsko šolstvo, akoravno so vzgojevalci ljudskošolskega učiteljsva. Slov. učitelj. društvo je dvakrat prosilo po enega izmed proforskega zbora, da bi predaval na društvenih zborovanjih, a eden se je izgovarjal, da nima časa, drugi pa je povedal, da mu je toliko znano ljudskošolstvo kolikor vojaški reglema brazilijanske vojske, zaradi česar ni mogel predavati.

Kaj pa učiteljsvo ljudskih šol? Tudi tu nimam poročati kaj veselega. Oni član učiteljsva, ki še čuti pravi pomen učiteljske službe, ki bi rad deloval za vsestranski šolski in narodni napredek, mora kmalo opešati, ker je povsod sam, a če ga to ne potare in ako ima slučajno mnogobrojno družino, se dobe tudi

tovariši, ki se javno izražajo: „Kaj bo on, ko ima toliko otrok?“

Take razmere so med slovenskim učiteljsvom v Istri, a kakšne so med hrvaškim, popolnoma natanko ne morem poročati, vendar se mi zdi, da je pri njih 99% onih, ki jim je sveto ono, kar reče gospodine pjo van. To se je videlo na občnem zboru dijaškega podpornega društva 23. septembra t. l. v Pazinu. Hrvaškega učiteljsva ni bilo skoraj nič zraven; še oni, ki je poprej podpisal „Osvrt“, se je skrtil, da ga ni nihče videl, a c. k. okrajni šol. nadzornik v Pazinu je glasoval s pjo vani, bal se je bojda, da bi ga drugače ne postregli ob priliki nadzorovanja.

Dosti je popisa žalostnih razmer, vendar ne morem, da bi še nekaj ne omenil. V Istri imamo tri slovenska učiteljska društva, namreč: Prosveto, Krško učitelj. društvo in Slovensko učitelj. društvo. Prvi dve sta hrvaški in predstavljata nekakšno Kranjsko Slomškarijo, a zadnje kaže že po imenu, da je slovensko. Zadnje je posebno delovalo do pretečenega leta, t. j. do regulacije učitelj. plač. Ne morem, da bi ne priznal, da sta pri tem sodelovali hrvaški učitelj. društvi in sodelovala so proti koncu tudi italijanska učiteljska društva v deželi, vendar vester opazovalec mora priznati, da so priskočila na pomoč šele potem, ko jih je zbudilo in zdramilo Slov. učitelj. društvo.

Po regulaciji plač si je postavilo Slov. učitelj. društvo za nalogo premembo disciplinarnega, nadzorovalnega in nekaterih drugih deželnih zakonov iz namena, da pribori ljudskošolskemu učiteljsvu več svobode in šoli več ugleda. Zato je bilo potreba večkratnih zborovanj, ki so se vršila največkrat v središču Slovencev v Istri, t. j. v kakšni vasi v Bregu. To ni bilo po volji nekaterim učiteljskim osebam v okolici Kopra. Zabavljali so zaradi tega, a temu se ne smemo čuditi, če pomislimo, da je med zabavljali tudi tak učitelj, ki je pred leti položil nekaj kron in šel z župnikovo kuharico v Postojno namesto k zborovanju učitelj. društva, ki se je izrazil, ki je dobil društvena pravila, da mu bodo dobro služila za tisti kot, ki bi ga morala imeti vsaka hiša. In vendar se hoče prištevati ta učitelj med zavedno in napredno učiteljsvo!

Tudi v Istri so glavna cokla šolskemu napredku krajni šol. sveti. Predsednik krajnega šol. sveta je vsakokratni župan. Res so nekateri župani, ki spoznavajo korist ljudske šole in skrbe za nje napredek, a kaj pomaga to, ko so navadno drugi člani največji nasprotniki šolstva. K tem pridejo še občinski tajniki, ki so obenem tajniki krajnih šol. svetov. Ti hočejo zaradi tega biti nekaj personificiran krajni šol. svet, prav nekaj takega, kar je v J. E. Tomičevi „Kapitanovi hčeri“ nobile de Kérpez. Sploh pa gledajo občinski tajniki v Istri, vsaj nekateri, da spravijo na svojo osebo vse one občinske službe, ki kaj prinesejo, n. pr. mesarskega ogleda itd., a najljubše so jim komisije, ker se jim te plačuje posebe. Tako se deloma preobložijo z delom, deloma se jim ne ljubi delati in tako čakajo vloge mesece in mesece rešitve, a posebno se zanemarljivo delo krajnega šol. sveta. V tej nemarnosti so že tako daleč, da ne vodijo šol. matic, in ko je čas poročati, koliko otrok je obvezano obiskovati to ali ono šolo, povprašujejo šol. vodstvo. Vodstvo naj jim poroča ono, kar bi morali oni dognati na podlagi matice in o čemer bi morali oni obveščati vodstvo. Kaj je z drugimi zadevami, kakor so zamude i. dr., o tem nočem pisati.

Zaradi tega se je mislilo delovati na popolno odpravo krajnih šolskih svetov, vendar se je moralo to opustiti, ker je v Istri več okrajnih šol. svetov, v katerih nimata slovensko učiteljsvo in slovenski narod niti enega zastopnika, kar ni nikakor dobro za slovensko šolstvo.

Popisal sem žalostne razmere slovenskega ljudskega šolstva v Istri, vendar pa moram dostaviti, da je v zadnjih 50 letih mnogo napredovalo vzlic tem zadržkom in vzlic zadrževanju nam nasprotnega deželnega odbora. Na tem nima malo zaslug tudi „Učitelj. Tovariš“, ker vem, da je bil že od prvega pričetka tovariš vsaj nekaterim učiteljem v Istri.

O enakopravnosti učiteljic in učiteljev.

(Odgovor g. M. Gregoričevi s strani tržaških tovarišev.)

Tovarišica G. ima smolo s svojimi članki; dobro stvar zastopa slabo, da, celo kompromituje jo čisto.

Tako se ji je zgodilo s člankom gorenjega naslova, ki ga je priobčil „U. T.“ 10. junija. Ta v naslovu, smeri in argumentih popolnoma ponesrečeni članek se je menda porodil zaradi kakšne hudomušne opazke, popolnoma privatne, kakšnega tovariša člankarici nasproti. Drugače bi si ne mogli razlagati dejstva, da podpira tov. G. zahtevo tako eminentno socialnega značaja s takimi — „Fliegende Blätter“ argumenti, ki zadevo le osmešijo in ji lahko tudi škodujejo. Dokazala je člankarica tekom svoje razprave morda, da ima iste študije kot učitelj, a ne istega znanja kot zrel možki. Čemu namreč to dosledno zaletavanje v tovariše moškega spola, ki nikakor niso odlečujoč faktor v omenjeni zadevi, pač pa so bili vedno zvesti sobojevniki za pravice svojih tovarišic? V tem je smer članka povsem pogrešena. [Tržaški učitelji so vedno s simpatijo spremljali zahtevo svojih tovarišic po izenačenju plač, če že ne z drugega stališča, vsaj z egoističnega vidika, da bo pri enakih plačah ponehala konkurenca ženskih učnih oseb na moških oddelkih naših mestnih šol. Pri enaki plači bo mestni magistrat, naša upravna šolska oblastnja, imel svobodno, materialnih predsodkov povsem prosto izbiro in nameščal bo moške učiteljske osebe tudi tam, kjer sedaj zaradi nižje plače konkurira ženska oseba. Na to lahko vzame c. člankarica strup; tako gotovo je. Tedaj mi učiteljci se ne bojimo, se ne protivimo enakopravnosti naših tovarišic, celo želimo je, in se bomo zanjo tudi borili — z večjo vnemo celo, negoli tovarišice same.

Izpadi in napadi tov. G—eve nas pri tem ne bodo ozlovoljili, ker njen glas je pač le njen glas, a ne glas in mnenje kroga naših tovarišic. Člankarica namreč ni v dotiki z našo učit. organizacijo, ni član nobenega učit. društva, njeno mnenje je tedaj popolnoma osebno mnenje, njenih grehov ne bomo pripisovali celokupnosti naših tovarišic. Ali z njenimi izjavami hočemo v par besedah obračunati; več besed bi bilo škoda.

Popolnoma pravilno pravi člankarica v začetku, da učiteljicam nihče drugi ne odreka pravice do enakopravnosti nego uprava naše šol. oblasti. Nato pa vrže logiko takoj v koš in prične takoj aprioristično sumničiti in tudi obrekovati svoje tovariše, namesto da bi rekla „mea culpa“, ko se obregne ob slabo organizirane nekdanje ankete tržaških učiteljic, ki so zasledovale isto kot ona — neorganiziranka — sedaj.

Da plačuje mestni magistrat potom volje svojih ljudskih zastopnikov učitelje z višjo percentualo negoli učiteljice — in to se godi menda po vseh evropskih deželah — zato imajo svoje, priznavamo, da časih egoistične namene. Ozirajo se predvsem ne toliko na materialno stališče učiteljev, temveč tudi na njihovo socialno delovanje. Kdo je pri državnozbornski nadomestni volitvi v III. okraju mesta Trsta izvil socialno-demokratski stranki mandat in ga vrgel liberalni v naročje? Ital. učitelji-tovariši s svojo kreacijo „Camera di lavoro“, ki ji je predsednik učitelj. Drugi ital. tovariši najintenzivnejše delujejo v soc. demokratski stranki, kulturno in politično. In mi okoličanski slov. učitelji — ne, hvaliti se nočemo: osiveli smo v narodnem, gospodarskem in kulturnem boju. Kje so tu, z belovranskimi izjemami, zaostale tržaške učiteljice? Kaj čudo, da zastopniki omenjenih treh strank v mestnem svetu poleg uradnega dela in gmotnih razmer upoštevajo tudi to delovanje svojih učiteljev. Izgovor onih treh ur ženskega ročnega dela izgine s tega vidika. Sploh pa, čemu bi učiteljice, ki poučujejo v prvih deških razredih, s poučevanjem ženskih ročnih del ne podale kompenzacije za mučnejše in več ur zahtevajoče učiteljevo delovanje v višjih razredih? Tov. G—eva, „preko brade“ nam tovarišice s svojim delom niso zrasle. In če v gotovih slučajih res poučujejo več ur na teden kakor učitelj, zato učitelj morda krajši čas, a nikakor ne — manj, kot pišete Vi!

In sedaj do sklepa in glavne stvari!

V tržaškem mestnem svetu leži načrt izboljšanja učiteljskih plač; za sprejetje tega delujejo z vso žilavostjo nekateri naših tova-

rišev. Po tem načrtu, ki upamo o njem, da bo še letos sprejet, se bo tudi tov. G—evi zvišala plača. Ali če bi na njene besede pazili merodajni faktorji, bi se to nikoli ne zgodilo. Čemu rabijo tržaški tovariši večjo plačo negoli učiteljice in, logično, čemu zahtevajo sedaj povišanja plače? Za pijačo, za vino — po G—evih besedah soditi. Vsaj ponovno nam učiteljem predbaciva vino in tobak, pozablja pa takoj na svoje moralno zgraženje. V prihodnjem hipu namreč, ko nam je vrgla pošteno zasluženi kozarec domače pijače v glavo, se hvali s svojim boljšim okusom, ki jo nagiba k žganim pijačam eksotičnih imen ter k bosanskim smotkam. Tovarišica G—eva, le verujte, mi zahtevamo povišanja plače ne zaradi pocukranih bonbončkov, temveč zaradi — kruha. Mi zahtevamo kruha, dostojnega kruha zase in svojo „družinico“, za svoje brate in ubožne starše, da, celo — kar se učiteljicam težko prigodi — tudi časih za obnemoglo, nepreskrbljeno starše svojih žená.

Mi nismo plemeniti, kot vi pravite, mi smo pravični in za pravične zahteve svojih vrlih tovarišic se bomo borili rama ob rama z vsemi silami, in tako tudi za to zahtevo. Ali da bi kdo z lahkomiselnim pisarjenjem smešil naše delo, omalovaževal naše gmotne razmere, sumničil naše nazore, podcenjeval naše delo, tega ne dovolimo nikomur, Vam, neprevidna člankarica, ki ste grešili takrat menda „in bona fide“, tudi ne! To je naša odločna beseda za danes in za vedno!

Zbrani trž. tovariši.

Opomba uredništva: Priobčujemo te odločne, moške in stvarne besede, ker nikakor nečemo, da bi se komu delala krivica — in to najmanj, če prihaja kritika od neorganizovane strani. S priobčenjem članka gđc. G—ove smo dokazali, da smo liberalni in najčistejšem pomenu te besede tudi neorganizovanim članicam svojega stanu nasproti. Več od nas nihče ne more zahtevati. Pač pa bomo zahtevali odslej mi, da naj gre v našo organizacijo vsakdo, ki hoče, da mu je naš list na razpolago! Najprej moramo biti za svoje! Nekoč smo branili tudi nadučitelja Štruklja, tajnika Slomškove Zveze, ko so ga na Robu metali iz šole in ko ga je pozabilo vse klerikalno časopisje. Danes kliče Štrukelj v boj na nož proti nam! — Odslej ne pojde več tako! Mi naj koga zagovarjamo, on pa naj v zahvalo tepe nas ali naše organizovano učiteljsvo — ne! Temu ravnanju: konec!

Pozabljena §§ na Kranjskem!

§ 55

(Drž. zak. št. 62.) Najmanjše prejemke, izpod katerih ne sme nobena šolska občina iti na nižje, je odmeriti tako, da učitelji niso primorani truditi se s postranskimi opravili, ampak da lahko svojo moč na svoj poklic obračajo, in da je učiteljem še tudi mogoče svojo rodovino živiti primerno okolnostim dotičnega kraja.

Da se učiteljem za časa in do dobrega daje, kar jim gre, za to skrbé in o tem dolečujejo šolska oblastva.

§ 5

(Dež. zak. št. 21.) V vsakem šolskem okraju je napraviti najmanj eno meščansko šolo.

Vlado, ki je svoj čas telegrafično ukazala ustanovitev nemške mestne šole v Ljubljani, prosi kranjsko učiteljsvo za izvršitev gornjih §§!

Okrajne uradne konference in učni načrti na Spodnjem Štajerskem.

V letošnjih okrajnih učiteljskih konferencah se ima tudi izvršiti času primerna revizija ljudskošolskih učnih načrtov s posebnim ozirom na jezikovni, računski in prirodznan-